

[Handelsministeren.]

udvidede bestemmelse blev derfor ikke optaget i den gældende lukkelov.

Den fortsatte nedlæggelse af jernbanelinjer og den stadig stigende rutebiltrafik kan måske medføre et ændret syn på dette forhold, og jeg vil derfor gerne nærmere overveje muligheden for en eventuel udvidelse af de gældende regler om jernbanekiosker.

Med hensyn til kiosker ved færgelejer og havne gør jeg opmærksom på, at kiosker på færger efter den gældende lov er sidestillet med jernbanekiosker, og at hensynet til de rejsende således til en vis grad er imødekømt. Ikke desto mindre kan vel også kiosker på færgelejer have betydning til betjening af det rejsende publikum, og jeg er derfor villig til også at lade disse indgå i mine overvejelser.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *O. Mathiasen* til indenrigsministeren:

„Agter ministeren at udvirke, at atomoplysningsudvalgets redegørelse for atomvåbenproblemer — betænkning nr. 334 — i en populariseret form bliver tilstillet samtlige husstande?“

O. Mathiasen: Jeg er overbevist om, at den betænkning, som for nylig er udsendt fra regeringens atomoplysningsudvalg, er blevet og vil blive studeret af mange medborgere og selvfølgelig ikke mindst af alle ærede medlemmer af det høje ting. Det fremgår af denne redegørelse, at det nu ikke mere kan betragtes som rædselspropaganda, hvilket Kampagnen mod Atomvåben ofte er blevet beskyldt for at føre, når der i denne betænkning blandt andet fremføres den kendsgerning, at stormagterne i dag råder over 66.000 millioner tons trotylsprængstof, d.v.s. ca. 20 t for hver beboer på denne klode, at kernevåbnenes antal i hele verden anslås til ca. 100.000, at forsvar mod kernevåben stort

set er umuligt, at en kernevåbenkonflikt kan opstå ved et uheld eller ved et enkelt menneskes vanvittige handling, at der under en eventuelt kommende krig er stor „trolighed“ — som det hedder i betænkningen, et ord, som ikke findes i nogen dansk ordbog — stor trolighed for radioaktivt nedfald over Danmark, at der er trolighed for, at der kan ske kernevåbenangreb mod militære mål her i landet, og at der er trolighed for brintbombeangreb mod København.

Jeg har den opfattelse, at den helt rigtige konklusion af de kendsgerninger, eller jeg skulle måske hellere sige de antagelser og muligheder, som atomoplysningsudvalget anser for realistiske og mulige, måtte være, at regering og folketing hurtigst muligt gik i gang med at afruste vort land, eller at man i det mindste omgående sørgede for, at alle militære anlæg blev fjernet fra de tæt beboede områder, specielt København og andre store byer.

Jeg kan godt sige, at det er mit livs største ønske, at denne mulighed blev realiseret i min egen levetid. Men da jeg i hvert fald i øjeblikket må se bort fra denne mulighed, har jeg med mit spørgsmål til den højtærede indenrigsminister villet pege på noget andet, som i hvert fald ikke vil kunne betragtes som utopisk eller urealistisk, nemlig at befolkningen i videst muligt omfang bliver gjort bekendt med de værdifulde oplysninger og betragtninger, der foreligger i atomoplysningsudvalgets redegørelse. Jeg ved meget vel, at dette i nogen måde allerede er sket. Betænkningen kan købes i boghandelen, kun trykt i et meget lille oplag. Der har været en pressekonference om sagen, og der har været nogen omtale i presse og radio, hvor bl. a. den højtærede indenrigsminister selv fremsatte udtalelser.

Efter min mening er dette dog ikke tilstrækkeligt. Hele denne vigtige sag er stort set allerede taget af dagsordenen i den offentlige debat; den er næsten glemt, således som det så tit går; ting, der er fremme i dag, er glemt i morgen. Jeg mener, at dette forhold er forkert, og at denne sag må frem i